

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ה - חלק י'

קונטרס 730

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

גילוי גדול מספר הקדוש עץ היים לרבינו היים וויטל זיע"א

והנה מה שפכת בתחילת דבריו ואפילו כל אינון
דמשתדלי באורייתא כל חסד דעבדי לגרמיהו וכו', עם
היות שפשטו מבואר ובפרט בזמנינו זה בעו"ה אשר
התורה נעשית קרדום לחתוך בה אצל קצת בעלי תורה
אשר עסקם בתורה על מנת לקבל פרס והספקות
יתירות וגם להיותם מכלל ראשי ישיבות ודייני
סנהדראות להיות שמם וריחם נודף בכל הארץ ודומים
במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים מגדל וראשו
בשמים. ועיקר סיבת מעשיהם היא מה שכתב אחר כך
הכתוב ונעשה לנו שם. ככתוב בספר הזוהר בפרשת
בראשית דף כ"ה ע"ב וזה לשונו על פסוק אלה תולדות
השמים והארץ. שהמשה מינים יש בערב רב ומן הג'
מינים מהם הוא הנקרא בת גבורים דעלייהו אתמר
המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם ואינון מסטרא
דאילין דאיתמר בהון הבה נבנה לנו עיר ומגדל וגו'
ונעשה לנו שם בבנין בתי כנסיות ובתי מדרשות ושון
בהון ס"ת ועטרה על רישיה ולא לשמה אלא למעבד
לון וכו' והנה על הכת הזאת אמרו בגמרא כל העוסק
בתורה שלא לשמה נוח לו שנהפכה שלייתו על פניו
ולא יצא לאויר העולם.



הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

תוכן ענייני "ערב רב" מספר הזוהר והערב רב – חלק י"ז

ח.....זוהר הקדוש: חמשה מיני ערב רב יש.....

חמשה מיני ערב רב יש וסימנם נג"ע ר"ע ה"עמלקים" המה הראשים בגלותא וחומסין את ישראל - ה"גיבורים" המה הבונים בתי כנסיות ובתי מדרשות לא לשם שמים רק להגדיל שמם וגוולין את ישראל.....

ט.....ביאור על הזוהר הקדוש.....

המתמנה על הציבור ומנהיגם ברחמים בידוע שנשמתו מכנסת ישראל - אבל המתמנה בכלי חמס נשמתו משורש נחש - הבונים מוסדות התורה לקנות להם שם ולהתגבר בזה על העם למשול עליהם ביד חזקה המה ה"גיבורים" מהערב רב.....
 בזמן שהערב רב הם ראשים על ישראל כאילו שולטין על הקדוש ברוך הוא.....
 יותר מעכבין את ישראל בגלותא הערב רב מהאומות העולם.....
 כל טוב שעושין הערב רב עושין רק לתועלת עצמן.....
 אוי להם לישראל כאשר הערב רב הם הראשים.....

יב.....הגר"א מווילנא זי"ע.....

הערב רע דבוקין מאוד בישראל ולא יהיה הגאולה עד שיתבררו מישראל על ידי קושי הגלות חמשה מיני ערב רב יש ביאור ה' מיני ערב רב - המה ראשי ישראל בגלות וגורמים כל הצרות.....

יד.....ליקוטים מהגר"א מווילנא זי"ע.....

ידי.....יראי חטא ימאסו בעיני הערב רב דהן ראשין בגלותא.....
 יט.....הערב רב קופצים להורות אף על פי שלא הגיעו להוראה לעשות להם שם גדול.....
 טו.....כל עזי פנים ורשעים שבדור הן מהערב רב.....
 טז.....רוב מתתקע"ד דורות הם עכשיו בעקבתא דמשיחא.....

יז.....הגר"א מווילנא זי"ע.....

יח.....ביאור חמשה מיני הערב רב - לא יהיה הגאולה עד שיעברו מן העולם.....

יט.....עוד מהנ"ל.....

יז.....עוד ביאור מחמשה מיני ערב רב.....
 אותן העומדים כלי חמס על ישראל המה משורש עמלק - זה גמר הביור להפריד הטוב מן הרע.....
 מחמת שהיו ישראל מופרשין מן הערב רב באכילה שלא אכלו מאכל אחד, ובתפלה שהתפללו בפני עצמן לכך עשו את העגל - התיקון לזה לדורות להתפרד מאתם ויעשו להם בית המדרש בפני עצמן, גם לא לאכול עמהם ביחד - הערב רב מתאיים למנהיג שיהיה עמהם תמיד במאכל ובתפלה - ומתמנים בשביל כסף שנותנים - גם אוספים כסף וזהב על ידי הרבנות למלאות חסרונם - הס"מ התחכם שאינו מפתה את כל אחד רק מעמיד שוחטים ושליחי ציבור מכת דיליה ועל ידי זה נכשלים כל העם בטריפות ובתפלה.....

כג.....הרה"ק רבינו נחמן מברסלב זי"ע.....

בגלותא, הָדָא הוּא דְכְתִיב (שם קב א) תְּפִלָּה לְעֵנִי כִי יַעֲטֶר, עֵנִי וְדָאִי, דְּבִיּה אֲתַעֲטֶר, בְּגִין דְּאִיְהִי כְסוּתָהּ לְבִדָּה הִיא שְׁמֵלְתוֹ לְעוֹרוֹ, וְהָ עוֹר הַתְּפִלִּין, שְׁנַאֲמַר בְּהֵם וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהֵי־ם לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתָנוּת עוֹר וַיִּלְבָּשֵׂם.

אַרְבַּעַת בְּתֵי הָרֵאשׁ הֵם אַהֲיָה, אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת שְׁהֵן קָדֵשׁ לִי, וְהִנֵּה כִי יִבְיָאָךְ, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, וְהִנֵּה אִם שְׁמַע, זֶה יְהוָה. אַרְבַּעַת בְּתֵי הַיָּד זֶה אַדְנִי, אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת זֶה יְהוָה, וּבְהֵם מ"ב אַזְכָּרוֹת בְּשׁוֹמְנָה פְּרָשִׁיּוֹת, שְׁנַאֲמַר בְּהֵם אַדְנִי כֹם, זֶהוּ כִי הִיא שְׁמֵלְתוֹ לְעוֹרוֹ, וְהִיא תְּכַלֵּת שְׁבַצִּיצִית, הִיא סוּד הַיְבוּס, הַיְכָמָה שְׁלוֹ בְּגָלוֹת, י"ב מ"ה ב"י מ"ה, שְׁלֹשַׁת הַגְּלִגּוּלִים שְׁלָה הֵם שְׁלֹשַׁת הָאֲבוֹת, שְׁעֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר הֵן כָּל אֵלֶּה יַפְעַל אֵ"ל פְּעַמִּים שְׁלוֹשׁ עַם גְּבַר, הִיא הַיְשׁוּעָה שְׁלוֹ, הַגְּאֻלָּה שְׁלוֹ, מִשּׁוּם שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵין לֹא רְשׁוֹת לְצִאת מִן הַגְּלוּת עַד שֶׁהִיא יוֹצֵאת עִמּוֹ, הִיא הַנְּבוּאָה שְׁלוֹ, הַנְּבוּאָה כְּלוּלָה שֵׁשׁ דְּרָגוֹת מִצַּד שֵׁל הָאוֹת ו' שֶׁהִיא הַעֲמוּד הָאֲמָצְעִי, וְהִיא חֲלוּם אֶחָד מִשְׁשִׁים שֵׁל נְבוּאָה, וּמָה זֶה שְׁשִׁים? אֵלָּא אֵין שִׁיב"ה (שְׁנָה) פְּחוּתָהּ מִשְׁשִׁים, וְזֶה יִשְׂרָאֵל סְבָא שְׁעוּלָה בְּאוֹת ו', שֵׁשׁ פְּעַמִּים עֶשֶׂר שֶׁהוּא שְׁשִׁים.

אַרְבַּע בְּתֵי דְרִישָׁא אֵינוֹן אַהֲיָה, אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹן דְּאֵינוֹן קָדֵשׁ לִי (שְׁמוֹת יג ב). וְהִנֵּה כִי יִבְיָאָךְ (שֵׁם יא), שְׁמַע יִשְׂרָאֵל (דְּבָרִים ו ד). וְהִנֵּה אִם שְׁמַע (שֵׁם יא יג), דָּא יְהוָה, אַרְבַּעַת בְּתֵי דִיד דָּא אַדְנִי, אַרְבַּעַת פְּרָשִׁיּוֹן דָּא יְהוָה, וּבְהוֹן מ"ב אַזְכָּרוֹת בְּתַמְנִיא פְּרָשִׁיּוֹן, דְּאֲתַמַּר בְּהוֹן (תְּהִלִּים סה יח) אַדְנִי כֹם, דָּא אִיהוּ כִי הִיא שְׁמֵלְתוֹ לְעוֹרוֹ (שְׁמוֹת כב כו), וְאִיְהִי תְּכַלֵּת שְׁבַצִּיצִית, אִיְהִי סוּד הַיְבוּס, יְכַמָּה דִּילִיָּה בְּגָלוֹתָא, י"ב מ"ה ב"י מ"ה. (דף נו ע"א) תֵּלַת גְּלִגּוּלִין דִּילָהּ אֵינוֹן תֵּלַת אַבְהֵן, דְּעֲלִיָּהוּ אֲתַמַּר (אֵיב לג כט) הֵן כָּל אֵלֶּה יַפְעַל אֵ"ל פְּעַמִּים שְׁלֹשׁ עַם גְּבַר, אִיְהִי יְשׁוּעָה דִּילִיָּה, גְּאוּלָּה דִּילִיָּה, בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לִית לִיָּה רְשׁוּתָא לְאַפְקָא מִן גְּלוּתָא, עַד דְּאִיְהִי נְפַקַת עִמֵּיהּ, הִיא נְבוּאָה דִּילִיָּה, נְבוּאָה כְּלִילָא שִׁית דְּרָגִין מִסְטְרָא דָּאת ו' דְּאִיְהִי עֲמוּדָא דְּאֲמָצְעִיתָא, וְאִיְהִי חֲלוּם אֶחָד מִשְׁתִּין בְּנְבוּאָה, וּמֵאִי שְׁתִּין אֵלָּא לִית שִׁיב"ה (ג"א שְׁנָה) פְּחוּתָהּ מִשְׁתִּין, וְדָא יִשְׂרָאֵל סְבָא, דְּסָלִיק בָּאת ו' שִׁית זְמַנִּין עֶשֶׂר דְּאִיְהוּ שְׁתִּין. וְאִיְהוּ יְרָאָה מִסְטְרָא דְּשְׁמַאֲלָא, אַהֲבָה מִסְטְרָא דִּימִנָּא, וְאִיְהִי תוֹרָה מִסְטְרָא דְּעֲמוּדָא דְּאֲמָצְעִיתָא, וְאִיְהִי אֲנָכִי מִסְטְרָא דְּאִימָא עֲלָאָה דְּאֲחִידָא בִּימִנָּא, בְּגִין דְּאֲנָכִי בִּיהַ (יְשַׁעִיָּה טו ה) וְהוּכֵן בְּחֶסֶד כְּסָא, וְעֲלָהּ אֲתַמַּר אַחֲרִים עַל פְּנֵי, מִסְטְרָא דְּסַמְא"ל וְנַחֲשׁ אַחֲרִים.

וְהִיא יְרָאָה מִצַּד הַשְּׂמָאל, אַהֲבָה מִצַּד הַיְמִין, וְהִיא תוֹרָה מִצַּד הַעֲמוּד הָאֲמָצְעִי, וְהִיא אֲנָכִי מִצַּד הָאֵם הַעֲלִיּוֹנָה שְׁאֲחוּתָהּ בְּיָמִין, מִשּׁוּם שְׁאֲנָכִי הוּא כְּס"א בְּחֻשְׁבוֹן, וְנֶאֱמַר בּוֹ וְהוּכֵן בְּחֶסֶד כְּסָא, וְעֲלִיָּהּ נֶאֱמַר לֹא יִהְיֶה אֱלֹהִים אַחֲרַיִם עַל פְּנֵי, מִהַצַּד שֵׁל סַמְא"ל וְנַחֲשׁ, שְׁהֵם אֱלֹהִים אַחֲרַיִם.

וְהוּא כְּס"א בְּחֻשְׁבָּן, וְאֲתַמַּר לֹא יִהְיֶה לָךְ אֱלֹהִים (שְׁמוֹת כג) אַחֲרַיִם עַל פְּנֵי, מִסְטְרָא דְּסַמְא"ל וְנַחֲשׁ דְּאֵינוֹן אֱלֹהִים אַחֲרַיִם.

וְאִיהִי פֶסַח מִסְטָרָא דִּימִינָא, וְאִיהִי רֵאשׁ
הַשָּׁנָה מִסְטָרָא דְשְׂמֵאלָא, וְאִיהִי מִצְּהָ
פְרוּסָה מִסְטָרָא דְשְׂמֵאלָא, וְאִיהִי מִצְּהָ שְׁלֵמָה
מִסְטָרָא דִּימִינָא, בְּגִין דְּסִטְרָא דְצִפּוֹן לֹאֻ אִיהִו
שְׁלִים, וּבְגִין דָּא מִצְּפּוֹן תִּפְתַּח הַרְעָה (יְרֵמִיָּה א'
ד'). וְהִיא (מִצְּהָ) מִצְּהָ בְּאֵת ו' מִסְטָרָא דְעֵמּוּדָא
דְּאִמְצָעִיתָא.

וְאִיהִי שְׁבוּעוֹת מִסְטָרָא דְעֵמּוּדָא דְאִמְצָעִיתָא,
שְׁבַעַה שְׁבוּעוֹת וְדָאִי אֵית בְּהוֹן שְׁבַעַ
שְׁבָתוֹת, וּבְהוֹן מ"ט יוֹמִין, כְּחוּשְׁבֵּן מ"ט
אֲתוּוֹן דְקִרְיַאת שְׁמַע, דְּאִינוּן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל
וְכוּ', בְּרוּךְ שֵׁם וְכוּ', בְּיוֹמָא דְחֻמְשֵׁין שְׂרִיא
שְׂכִינְתָא עֲלָאָה בְּהָ, וְאֲתַקְרִיאַת מִפֶּן תוֹרָה,
וְעֵמּוּדָא דְאִמְצָעִיתָא אִיהִו תוֹרָה דְאַתְיִיהִיבַת
בְּחֻמְשֵׁין יוֹמִין דְשְׁבוּעוֹת, וְעֲלִיָּה אֲתַמַּר בֶּן
חֲמִשִּׁים לְזִקְנָה (ג"א לְבִינָה), בְּהֵיאַ דְאַתְמַר בְּהָ
כִּי זִקְנָה אֲמַךְ, וְעֲלִיָּה אֲתַמַּר כִּי אִם
לְבִינָה תִקְרָא, בְּגִין דְּאִיהִי ה' וְסִלְקָא בְּאֵת י'
לְחֻמְשֵׁין חֲמִשׁ זְמַנִּין עֶשֶׂר, וְעֲלִיָּה אֲתַמַּר בֶּן
חֲמִשִּׁים לְזִקְנָה, בְּהֵיאַ דְאַתְמַר (שֵׁם כַּג כַּב) אֵל
תְּבוּז כִּי זִקְנָה אֲמַךְ, (ו' בן י"ה).

וְזַמְנִין אֲתַקְרִיאַת ס' סְתִימָא, וְאַתְמַר בְּהָ בֶּן
אַרְבַּעִים לְבִינָה, (כַּד לֹא אִיהִי) בְּשׁוֹתְפָא
דָּאֵת י' אֲתַקְרִיאַת אַרְבַּעִים, וְאִיהִי עֲלֵמָא דְאַתִּי
דְלִית בֵּיה אֲכִילָה וְשִׁתְיָה, וְכַד סִלִּיק מִשָּׁה
לְגַבְהָ אֲתַמַּר בֵּיה (שְׁמוֹת כַּד יח) וְיְהִי מִשָּׁה בְּהָר
אַרְבַּעִים יוֹם וְאַרְבַּעִים לֵילָה וְגוּמַר.

מִתַּן תוֹרָה דָּא שְׂכִינְתָא תִתְפָּאָה, וְעֲלִיָּה אֲתַמַּר
יְשֻׁמַּח מִשָּׁה בְּמִתְנַת חֶלְקוֹ, בְּגִין דְּאִיהִי
דוּגְמָא דְעֵמּוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, וְעוּד שְׁבוּעוֹת
עַל שֵׁם מִלָּא שְׁבַעַ זֹאת וְנִתְנָה לָךְ גַּם אֵת
זֹאת (בְּרֵאשִׁית כט כז), מִלָּא שְׁבוּעַ זֹאת דָּא שְׂכִינְתָא
עֲלָאָה, (מִלָּא שְׁבוּעַ ה' מִלָּא י"ה), דְאַתְמַר בֵּיה (שְׁמוֹת

וְהִיא פֶסַח מִצְד הַיָּמִין, וְהִיא רֵאשׁ
הַשָּׁנָה מִצְד הַשְּׂמֵאל, וְהִיא מִצְהָ
פְרוּסָה מִצְד הַשְּׂמֵאל, וְהִיא מִצְהָ
שְׁלֵמָה מִצְד הַיָּמִין, מִשּׁוּם שְׁצַד
הַצִּפּוֹן אִינוּן שְׁלֵם, וּמִשּׁוּם זֶה
מִצְפּוֹן תִּפְתַּח הַרְעָה, וְהִיא (מִצְהָ)
מִצְהָ בְּאֵת ו' מִצְד הַעֵמּוּד
הָאִמְצָעִי.

וְהִיא שְׁבוּעוֹת מִצְד הַעֵמּוּד
הָאִמְצָעִי, שְׁבַעַה שְׁבוּעוֹת וְדָאִי
יֵש בְּהֶם שְׁבַע שְׁבָתוֹת, וּבְהֶם
אַרְבַּעִים וְתֵשַׁע יָמִים כְּחֻשְׁבֵּן
אַרְבַּעִים וְתֵשַׁע הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל
קִרְיַאת שְׁמַע, שֶׁהֵן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל
וְכוּ' בְּרוּךְ שֵׁם וְכוּ'. בְּיוֹם
הַחֻמְשִׁים שׁוֹרָה הַשְּׂכִינָה
הַעֲלִינָה בְּהָ, וְנִקְרֵאת מִפֶּן תוֹרָה,
וְהַעֵמּוּד הָאִמְצָעִי הוּא תוֹרָה
שֶׁנִּתְנָה בְּחֻמְשִׁים הַיָּמִים שֶׁל
שְׁבוּעוֹת, וְעֲלִיו נֹאמַר בֶּן חֲמִשִּׁים
לְזִקְנָה (לְבִינָה), בְּאוֹתָהּ שֶׁנֹּאמַר בְּהָ
כִּי זִקְנָה אֲמַךְ, וְעֲלִיָּה נֹאמַר כִּי אִם
לְבִינָה תִקְרָא, מִשּׁוּם שְׁהִיא ה',
וְעוּלָה בְּאוֹת י' לְחֻמְשִׁים, חֲמִשׁ
פְּעָמִים עֶשֶׂר, וְעֲלִיָּה נֹאמַר בֶּן
חֲמִשִּׁים לְזִקְנָה, בְּאוֹתָהּ שֶׁנֹּאמַר
אֵל תְּבוּז כִּי זִקְנָה אֲמַךְ, (ו' בן י"ה).

וְלְפָעֻמִּים נִקְרֵאת ס' סְתוּמָה,
וְנֹאמַר בְּהָ בֶּן אַרְבַּעִים לְבִינָה,
(כְּשִׁאִינָה) בְּשִׁתְפוֹת שֶׁל הָאוֹת י'
נִקְרֵאת אַרְבַּעִים, וְהִיא הַעוֹלָם
הַבָּא שְׂאִין בוֹ אֲכִילָה וְשִׁתְיָה,
וְכִשְׁעוּלָה מִשָּׁה אֵלֶיהָ, נֹאמַר בוֹ
וְיְהִי מִשָּׁה בְּהָר אַרְבַּעִים יוֹם
וְאַרְבַּעִים לֵילָה וְגוּמַר.

מִתַּן תוֹרָה זֶה שְׂכִינָה תִחַתְנוּהָ,
וְעֲלִיָּה נֹאמַר יְשֻׁמַּח מִשָּׁה בְּמִתְנַת
חֶלְקוֹ, מִשּׁוּם שְׁהִיא דְגְמָא שֶׁל
הַעֵמּוּד הָאִמְצָעִי, וְעוּד שְׁבוּעוֹת
עַל שֵׁם מִלָּא שְׁבַעַ זֹאת וְנִתְנָה לָךְ
גַּם אֵת זֹאת. מִלָּא שְׁבַעַ זֹאת - זֶה
שְׂכִינָה עֲלִינָה, (מִלָּא שְׁבַעַ ה' מִלָּא י"ה),
שֶׁנֹּאמַר בוֹ כִּי יָד עַל כַּיִּס יְיָ,
וְנִתְנָה לָךְ גַּם אֵת זֹאת - זֶה שְׂכִינָה

תחתונה, ה' זעירה, מלא שהכל
עליונה ותחתונה זו ו', הוא מלא
י"ה למעלה, שהיא מליא"ה
אלה"ם, ועליה נאמר אני מלאה
הלכתי, מלאה הלכתי להר סיני,
ובגלות ריקם השיבני יהו"ה,
והוא מלא ה', ובה (בה) מלאה
הארץ קנינך.

ושכינה התחתונה היא סופ"ה,
כ"ו ה"ס, שהיא יהו"ה אדנ"י,
כלולה משני השמות, סופה חבור
של שניהם כמו זה: יאהדונה"י,
משום שהיא הפלה שלו, והיא
בת שבע, הפלל של שבע ימי
ספה, וכשנוטלת מהאם
העליונה, שהיא שמחת תורה,
שמחת בית השואבה, והיא
החפה שלו, נקראת שמיני חג
עצרת.

באותו זמן של שמחת תורה,
שמים (שורה) עטרה בראשו של
כל צדיק למעלה, כמו שנאמר
בעטרה שעטרה לו אמו ביום
חתנתו וביום שמחת לבו. ביום
חתנתו זו שכינה תחתונה, וביום
שמחת לבו זו שכינה העליונה,
וכך צריכים ישראל להתעטר
בכל (פסל) בעטרה על ראשם ביום
של שמחת תורה. ולקחתם לכם
ביום הראשון פרי עץ הדר פפת
תמרים וכו', אתרוג היא שכינה
תחתונה, ודומה ללב, שהוא
לשמאל, שהוא גבורה, ומשום
כך צריך אדם לטל אתרוג ביד
שמאל, וצריך להיות אתרוג
שדומה ללב, שלם בתיומת שלו,
בגלל אותו שנאמר בו ויעקב איש
תם, להיות שלם עמו, וכמו שאין
פסול בעיקב שלמעלה, כך צריך
שלא יהיה פסול באתרוג, לקים
את הפסוק בלך יפה רעיני ומום
אין כן, ואם היא ירקה, היא יותר

ז טו) פי יד על פ"ס י"ה, ונתנה לך גם את זאת
דא שכינתא תתאה ה' זעירא, מלא דכלא
עלאה ותתאה דא ו', איהו מלא י"ה לעילא,
דאיהי מליא"ה אלה"ם, ועלה אתמר (רות א
כא) אני מלאה הלכתי, מלאה הלכתי לטורא
דסיני, ובגלותא ריקם השיבני יהו"ה (שם)
ואיהו מלא ה', ובה (נ"א וביה) (תהלים קד כד) מלאה
הארץ קנינך.

ושכינתא תתאה איהי סופ"ה, כ"ו ה"ס,
דאיהי יהו"ה אדנ"י, פלילא מתרין
שמהן, סופה חבורא דתרויהו פגוונא דא
יאהדונה"י, בגין דאיהי פלה דיליה, ואיהי
בת שבע פללא דשבע ימי סופה, וכד נטלא
מאימא עלאה דאיהי שמחת תורה שמחת בית
השואבה, ואיהי חופה דיליה, אתקריאת
שמיני חג עצרת.

בחהו זמנא דשמחת תורה שויין (נ"א שריא)
עטרה בריש כל צדיק לעילא, פמה
דאת אמר (שיר ג יא) בעטרה שעטרה לו אמו,
ביום חתונתו וביום שמחת לבו, ביום חתונתו
דא שכינתא תתאה, וביום שמחת לבו דא
שכינתא עלאה, והכי צריכין ישראל
לאתעטרא בכלא (נ"א בלהו) בעטרא על
רישיהו (דף נו ע"ב) ביומא דשמחת תורה.
ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר פפות
תמרים וכו' (ויקרא כג מ), אתרוג איהי שכינתא
תתאה, ודמיא ללבא דאיהו לשמאלא דאיהו
גבורה, ובגין כך צריך בר נש לנטלא אתרוג
בידא שמאלא וצריכא למהוי אתרוג דדמיא
ללבא שלימא בתיומת דילה, בגין ההוא
דאתמר ביה (בראשית כה כז) ויעקב איש תם,
למהוי שלימא עמיה, וכמה דלית פסול בעיקב
דלעילא, פן צריך דלא יהא פסול באתרוג, לקיימא קרא (שיר ד ז) פלך יפה

פלך יפה (שיר ד ז) לקיימא קרא (שיר ד ז) פלך יפה

משבחת, כדמות שהיתה אסתר
ירקרת, שנאמר בה ותלבש
אסתר מלכות.

ונקראת הדסה על שם הדס,
ולדס יש שלשה הדסים,
להתפתח בשלשת האבות,
ונקראת ערבה מהצד של שתי
השפתים, שהם למודי יהו"ה,
ונקראת לולב מצד של ח"י
העולמים, שהוא כולל שמונה
עשרה ברכות של התפלה,
וכנגדם עושים שמונה עשר
נענועים בלולב בששה צדדים,
שלשה לכל צד וצד, ששה צדדים
שכלולים בגוף שהוא העמוד
האמצעי, שלולב על שמו נקרא
ל"ו ל"ב.

וארבע נענועים שמונה עשר ד'
פעמים, שעולים שבעים ושנים,
והם שמונה עשר בהודו ליהו"ה
תחלה וסוף, שמונה עשר באנא
יהו"ה הושיעה נא, הרי שבעים
ושנים, והם תלויים מן דלת
שהיא שכינה, וצדיק נקרא בה ד'
פעמים ח"י ח"י ח"י שעולה
שבעים ושנים, מהצד של שלשה
אבות והשכינה שמשתפת
עמהם, שהם שמונה עשר (פרקים)
בזרוע ימין, ושמונה עשר
בשמאל, ושמונה עשר בגוף אל
השדרה, ושמונה עשר בכרית
מילה, והם ו' צדדים. שתי
זרועות המלך, ושתי שוקי המלך,
שהם שני נביאי אמת, וגוף וברית
- הרי שש. שמונה עשר נענועים
כנגדם שמונה עשרה חליות של
השדרה מצד הגוף, וכל זה מצד
עץ החיים, ומצד העץ של טוב
ורע.

הארתוג דומה לצדיקים, והדס
לבינוניים, וערבה לרשעים,
והשכינה נאמר בה ומלכותו בכל
משלה, אף על גב שנאמר בה עץ
חיים היא למחזיקים בה, היא שולטת על עץ הדעת טוב ורע, מהצד שלו היא קרובה למלך.

רעיתי ומום אין בך, ואם היא ירוקא היא
משובחת יתיר, כדיוקנא דהות אסתר ירקרת,
דאתמר בה (אסתר ה א) ותלבש אסתר מלכות.

ואתקריאת הדסה על שם הדס, והדס אית
ליה תלת הדסין, לאשתכללא
בתלת אבהן, ואתקריאת ערבה מסטרא דתרין
שפון דאינון למודי יהו"ה, ואתקריאת לולב
מסטרא דח"י עלמין, דאיהו כליל ח"י ברכאן
דצלותא, ולקבליהו עבדין ח"י נענועין
בלולב בשית סטרין, תלת לכל סטרא וסטרא,
שית סטרין דכלילין בגופא דאיהו עמודא
דאמצעיתא, דלולב על שמה אתקרי ל"ו
ל"ב.

ואינון נענועין ח"י ד' זמנין, דסלקין ע"ב,
ואינון ח"י נענועין בהודו ליהו"ה
תחלה וסוף, ח"י באנא יהו"ה הושיעה נא,
הא ע"ב, ואינון תליין מן ד' דאיהי שכינתא,
וצדיק בה אתקרי ד' זמנין ח"י ח"י ח"י
דסליק ע"ב, מסטרא דתלת אבהן, ושכינתא
דאשתתפת עמהון, דאינון ח"י (פרקין) בדרועא
ימינא, וח"י בשמאלא, וח"י בגופא לגבי
שדרה, וח"י בכרית מילה, ואינון ו' סטרין
תרין דרועין דמלפא, ותרין שוקין דמלפא,
דאינון תרי נביאי קשוט, וגופא וברית הא
שית, ח"י נענועין לקבל ח"י חולין דשדרה
מסטרא דגופא, וכל דא מסטרא דאילנא דחיי,
ומסטרא דאילנא דטוב ורע.

ארתוג דמי לצדיקיא, והדס לבינוניים,
וערבה לרשעים, ושכינתא אתמר
בה (תהלים קג יט) ומלכותו בכל משלה, אף על
גב דאתמר בה (משלי ג יח) עץ חיים היא
למחזיקים בה, איהי שלטא על עץ הדעת טוב
חיים היא למחזיקים בה, היא שולטת על עץ הדעת טוב ורע, מהצד שלו היא קרובה למלך.

וְרַע, מִסְטָרָא דִּילִיָּהּ הִיא קָרִיבָא לְמַלְכָּא, (ג"א
 וּמִסְטָרִין אֵלִין לְזַמְנִין אִיהִי נִוקְבָּא קָרִיבָא לְמַלְכָּא), הִדָּא הוּא
 דְּכִתְיִב (ויקרא טו ג) בְּזֹאת יָבֵא אֶהְרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ
 מִסְטָרָא דִּימִינָא, לְזַמְנִין אִיהִי רַחֲיקָא מִגְּנִיה
 מִסְטָרָא דְשְׂמָאלָא, וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת אֶל
 הַקֹּדֶשׁ, מִסְטָרָא דִּימִינָא אִיהִי לָא מְקַבְּלָא
 טוּמְאָה, טוֹב הוּא יְמִינָא, אֲבָל אֶתְרֵהָ טוֹב
 מְקַבְּלָא טוּמְאָה מֵרַע וּמָוֶת, הוּא אֶתְרֵ לִית לִיה
 קָרִיבוּ, (ג"א אֵל הַקֹּדֶשׁ אִיהִי לָא מְקַבְּלָא טוּמְאָה, אֲבָל אֶתְרֵהָ
 טוֹב מְקַבְּלָא טוּמְאָה מֵרַע וּמֵהוּא אֶתְרֵ דְלִית לִיה קָרִיבוּ), וְתַמָּן
 צָרִיף קוּרְבָּנָא לְקָרְבָּא, וְקִטְרֵת לְרַחֲקָא רִוּחַ
 הַטּוּמְאָה מֵהוּא אֶתְרֵ, וְלְקָרְבָּא זְכוּתָא
 לְשְׂמָאלָא גְבִירְתָּא, וְלְרַחֲקָא שְׂפָחָה מִתַּמָּן,
 וּבְגִין דָּא פֻּל שְׂמָהֶן אִית בֵּה.

וְאֶתְקָרִי שְׂדֵרָה אַחֲזֹר מִסְטָרָא דְסִיתְרָא,
 וּמִסְטָרָא דְעַמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא
 אֶתְקָרִי קָדָם, וְרִזָּא דְמִלְּהָ אַחֲזֹר וְקָדָם
 צִרְתָּנִי (תהלים קלט ה), וּבְגִלּוּתָא הֲשִׁיב אַחֲזֹר יְמִינוּ
 מִפְּנֵי אוֹיֵב (איכה ב ג), מֵאִי אוֹיֵב דָּא סַמְא"ל,
 דְּכָל אֱלֹהִים אַחֲרִים אֵינּוּן לְאַחֲזֹר, וּבְגִין דְּלֵא
 יִסְתַּפְּלוּן בְּשִׁכְיִנְתָּא דְאִיהִי לְמַעַרְבֵי דְאִיהִי
 אַחֲזֹר, שְׂוִי לָהּ בִּימִינָא, וּבְגִין דָּא אָסוּר לְצִלְאָהּ
 לְמַעַרְבֵי דְאִיהִי אַחֲזֹר, בְּגִין דְּתַמָּן אֱלֹהִים
 אַחֲרִים, וְתַמָּן סַם הַמָּוֶת שְׂבִתָּא"י, וּבְגִין דְּהוּת
 בְּקַדְמִיתָא לְמַעַרְבֵי וְחִזְרַת לִימִינָא, שְׂאֵלִין עֲלֵהָ
 אֱלֹהִים אַחֲרִים שְׂבִתָּא"י אִי שְׂבִתָּא"י, שְׂבִתָּא"י
 אֶתּוּן דִּילִיָּהּ אִי שְׂבִתָּא.

וְצִרְיִבִין יִשְׂרָאֵל לְשָׁנִי לָהּ אֶתְרֵ וּשְׂמָא וְעוּבָדָא,
 וְדָא אִיהִי שְׂנַוִּי מְקוּם וּשְׂנַוִּי הַשֵּׁם
 וּשְׂנַוִּי מַעֲשָׂה, בְּגִין דְּלֵא אֲשַׁתְּמוּדַע בִּיה אוֹיֵב
 דְּאִיהִי סַמְא"ל, וְדָא אִיהִי הֲשִׁיב אַחֲזֹר יְמִינוּ
 וְכו', אִם זַפְּאָן (ע"ב טו טו) לְנִטְרָא שְׂבִתָּא, צָרִיף
 לְשְׂנַוִּי לִיה מִיּוּמִין דְּחוּלָא בְּלְבוּשִׁין וּמִיכְלִין דְּאֵינּוּן עֲנַג שְׂבִתָּא, דָּאִם הוּא

(וּמֵהַצְּדִידִים הֵאלוּ פְעָמִים הִיא נִקְבָּה קְרוֹבָה
 לְמַלְכָּא) זְהוּ שְׂכִתּוּב בְּזֹאת יָבֵא אֶהְרֹן
 אֶל הַקֹּדֶשׁ, מִצַּד הַיְמִינִ, לְפַעְמִים
 הִיא רַחֲוָקָה מִמְּנוּ מִצַּד הַשְּׂמָאל,
 וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ, מִצַּד
 הַיְמִינִ הִיא לָא מְקַבְּלַת טְמֵאָה.
 טוֹב הוּא יְמִין, אֲבָל מְקוּמָה טוֹב
 מְקַבְּלַת טְמֵאָה מֵרַע וּמָוֶת, הוּא
 מְקוּם אֵין לוֹ קָרְבָּה (ג"א אֵל הַקֹּדֶשׁ
 הִיא לָא מְקַבְּלַת טְמֵאָה, אֲבָל מְקוּמָה טוֹב מְקַבְּלַת
 טְמֵאָה מֵרַע, וּמֵאוּתוֹ מְקוּם שְׂאֵין לוֹ קָרְבָּה),
 וְשֵׁם צָרִיף קָרְבָּן לְהַקְרִיב, וְקִטְרֵת
 לְהַרְחִיק רִוּחַ הַטְּמֵאָה מֵאוּתוֹ
 מְקוּם, וְלְקָרְבֵי זְכוּת לְשְׂמָאל
 הַגְּבִירָה וְלְהַרְחִיק מִשֵּׁם הַשְּׂפָחָה,
 וּמִשֵּׁם זֶה כָּל הַשְּׂמוֹת יֵשׁ בֵּה.
 וְנִקְרָאת הַשְּׂדֵרָה אַחֲזֹר מִצַּד
 הַלְּבָנָה, וּמִצַּד הַעַמּוּד הָאַמְצְעִי
 נִקְרָאת קָדָם, וְסוּד הַדָּבָר - אַחֲזֹר
 וְקָדָם צִרְתָּנִי, וּבְגִלּוּתָּהּ הֲשִׁיב אַחֲזֹר
 יְמִינוּ מִפְּנֵי אוֹיֵב. מִי הָאוֹיֵב? זֶה
 סַמְא"ל, שְׂכָל אֱלֹהִים אַחֲרִים הֵם
 לְאַחֲזֹר, וּכְדִי שְׂלֵא יִסְתַּפְּלוּ
 בְּשִׁכְיִנְתָּהּ שְׂוִי לְמַעַרְבֵי, שְׂוִי
 אַחֲזֹר, שֵׁם אוֹתָהּ בְּיְמִין, וּמִשֵּׁם
 כִּד אָסוּר לְהַתְּפַלֵּל לְמַעַרְבֵי, שְׂוִי
 אַחֲזֹר, מִשֵּׁם שְׂשֵׁם אֱלֹהִים
 אַחֲרִים, וְשֵׁם סַם הַמָּוֶת שְׂבִתָּא"י,
 וּמִשֵּׁם שְׂוִי לְמַעַרְבֵי בְּרֵאשׁוֹנָה לְמַעַרְבֵי
 וְחִזְרָה לְיְמִין, שׂוֹאֵלִים עֲלֵיהָ
 אֱלֹהִים אַחֲרִים שְׂבִתָּא"י, אִי
 שְׂבִתָּא"י, שְׂבִתָּא"י - הָאוֹתִיּוֹת שְׂלוֹ
 אִי שְׂבִתָּא.

וְצִרְיִבִים יִשְׂרָאֵל לְשָׁנֹת לָהּ מְקוּם
 וְשֵׁם וּמַעֲשָׂה, וְזֶה שְׂנַוִּי מְקוּם
 וּשְׂנַוִּי הַשֵּׁם וּשְׂנַוִּי הַמַּעֲשָׂה, כִּד
 שְׂלֵא יִפִּיר בּוֹ הָאוֹיֵב שְׂוִי
 סַמְא"ל, וְזֶה הֲשִׁיב אַחֲזֹר יְמִינוּ
 וְכו'. אִם זֹכִים לְשִׁמְרֵ שְׂבִתָּא, צָרִיף
 לְשָׁנֹת מִמּוֹת הַחֹל בְּלְבוּשִׁים
 וּמֵאֲבָלִים שְׂוִי עֲנַג שְׂבִתָּא, שְׂאֵם
 הִיָּה רְגִיל לְאָכַל שְׂוִי סְעוּדוֹת

ביום חל, בשבת אוכל שלש, שכתוב ויאמר משה אכלוהו היום כי שבת היום לה, היום לא תמצאוהו בשדה, ובכל צריך לעשות בשבת תוספת, שאם היה רגיל לאכל ביום חל לחם ויין, יוסיף בשבת בשר, זו תוספת שבת.

שנוי מעשה - שאם היה רגיל לעשות מעשה בחל, לא יעשה בשבת, זהו שכתוב ששת ימים תעבד וכו'. שנוי השם - לכל יום קורא לו מעשה, כמו שנאמר ששת ימי המעשה, וליום השביעי הוא קורא לו שבת, שהוא השבתת מעשה, בטול המעשה. שנוי מקום - אם הוא רגיל להבעיר אש בחל, שישנה ולא יבעיר אותה בשבת, זהו שכתוב לא תבערו אש בכל משבתכם ביום השבת.

ועוד יש שנוי, שצריך לשנות מעבד לגבירה, שלא יהיו שוים, שגבירה היא מקומו של הקדוש ברוך הוא, צריך לשנות למלך. זהו שכתוב וישנה ואת נערוותיה, ביום השבת, שמשנתה יום השבת מיום של חל ששולט בו העבד של המלך.

ועוד משבתים, מושב של אדם הוא המקום שלו. ועוד שנוי מקום - לתקן את הבית בשבת תוספת מבחל. ועוד שנוי מעשה - אם הוא עצוב בחל, שיהיה שמח בשבת, ואם יש לו קטטה בחל עם אדם או עם אשתו, שיהיה לו שלום עמה בשבת, ובה אין רשות לקרב לסם המנות חללה, ולבעלה שהוא אל אחר חלול שבת, (אין להם רשות להתקרב), ומשום זה אמרו קדמאי, אם ישראל הו

רגיל למיכל תרי סעודות ביומא דחולא, בשבת אכיל תלת, דכתיב (שמות טז כה) ויאמר משה אכלוהו היום, כי שבת היום ליהו"ה היום לא תמצאוהו בשדה, ובכלא צריך למעבד בשבת תוספת, דאם הוה רגיל למיכל ביומא דחולא נהמא וחרמא, יוסיף בשבת בשרא, דא תוספת שבת.

שנוי מעשה, דאם הוה רגיל למעבד עובדא בחול, לא יעביד בשבת, הדא הוא דכתיב (שם כט) ששת ימים תעבד וכו', שנוי השם לכל יומא קארי ליה מעשה, כמה דאת אמר (יחזקאל מו א) ששת ימי המעשה, וליום השביעי קארי ליה שבת, דאיהו השבתת מעשה, ביטולא דעובדא, שנוי מקום, אם הוא רגיל לאוקדא נורא בחולא, דישני ולא יוקיד ליה בשבתא, הדא הוא דכתיב (שם לה ג) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת.

ועוד אית שנוי, דצריך לשנות מעבדא למטרוניתא, דלא יהון שוין, דמטרוניתא איהי מקומו דקודשא בריך הוא, צריך לשנות למלפא, הדא הוא דכתיב (אסתר ב ט) וישנה ואת נערוותיה, ביום השבת, דאשתינו יומא דשבתא מיומא דחול דשלטא ביה עבדא דמלפא.

ועוד מושבותיכם מושב דבר נש איהו מקום דיליה, ועוד שנוי מקום, לתקנא ביתא בשבתא תוספת מבחול, ועוד שנוי מעשה אם הוא עצוב בחולא, דיהא חדי בשבתא, ואם אית ליה קטטה בחולא עם פר נש או עם אתתיה, דיהא ליה שלמא עמה בשבתא, ובדא לית רשו לקרבא לסם המנות חללה, ולבעלה דאיהו אל אחר חלול שבת, (לית לון רשו לקרבא), ובגין דא אמרו קדמאי, אם ישראל הו

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהגים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עזרי מעגם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר

זְהַרֵי הַזֶּהָר

ובו תשענה ספרים נפתחים:

- א. ספר "חבל על כל רגע"
- ב. ספר "נשמות הרשב"י"
- ג. ספר "חיים של זהר"
- ד. ספר "השפעות הרשב"י"
- ה. ספר "רחמי הרשב"י"
- ו. ספר "הזהר וזהר סיני"
- ז. ספר "הקדמות פת הזהר"
- ח. ספר "לקוטי זהר תהלות דוד"
- סדר בראשית
- ט. ספר "גדולי ישראל וזהר"



יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש טובב"א - תשרי תשע"א לפ"ק